

עפ"ת 49666/12/14 - יניב שמעון פרץ נגד מדינת ישראל - פמת"א

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22.1.15

עפ"ת 49666-12-14 פרץ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 20-12795/2013

בפני	כב' השופטת דניאלה שריזלי
המעורר	יניב שמעון פרץ
	על-ידי ב"כ עו"ד צורי סבן
נגד	מדינת ישראל - פמת"א (פלילי)
המשיבה	על-ידי ב"כ עו"ד מרדית שיבאן

החלטה

זוהי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דין שניתן בתאריך 28.10.14 בבית משפט השלום לתעבורה בת"א.

נגד המבקש הוגש בבית המשפט לתעבורה ב"א כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות-סמים, ונהיגה בקלות ראש. תחילה כפר המבקש במיוחס לו, אולם, בתאריך 28.10.14 חזר בו מכפירתו. כתב האישום תוקן, והמבקש הורשע על יסוד הודאתו בכך שנהג ברכבו תחת השפעת סם מסוג קנאביס. הצדדים עתרו במשותף לעונש שרכיביו הם מאסר על תנאי, פסילה מנהיגה בפועל, פסילה על תנאי וקנס כספי.

ב-28.10.14 נגזר על המבקש עונש מאסר על תנאי בן 10 חודשים למשך 3 שנים, ורכיבים נוספים - פסילה מנהיגה בת 12 חודשים שיתרתה 3 חודשים (לאחר הפחתת פסילה מינהלית בת 9 חודשים), וכן, פסילה על תנאי וקנס בסך 1500 ₪. בית המשפט הורה על הפקדת הרישיון ב-28.1.15.

ב-23.12.14 הגיש המבקש ערעור על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בת"א.

בית המשפט המחוזי בת"א (כב' השופט ר' בן יוסף) הורה על מחיקת הערעור מאחר שהוגש לאחר המועד הקבוע בחוק, ולא התבקשה הארכת מועד להגשתו.

עתה שב המבקש לבית המשפט ומבקש שיוארך המועד להגשת הערעור. נימוקיו נעוצים בסיכויו הטובים של הערעור, וזאת, בהתחשב במדיניות הפסיקה הנוהגת בעבירות מסוג זה, וכן, בעובדה שהאחר בהגשת הערעור איננו נעוץ במבקש,

עמוד 1

אלא במחלתו של הסנגור. בדיון הוגשו לעיוני תעודות מחלה המתייחסות למחלת הסנגור, תעודת מחלה אחת המתייחסת לתאריך 14.12.14, ותעודה שניה לתאריכים 15.12.14 עד 22.12.14. מיד עם החלמתו, טען הסנגור, מיהר להגיש את הערעור, אלא שבשגגה לא צירף בקשה להארכת מועד להגשתו.

ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשה להארכת מועד. לגישתה, נוכח חומרת העבירה שבגינה הורשע המבקש, נהיגה תחת השפעת סמים, והעובדה שהורשע בעבר בעבירה דומה; וכן, בהתחשב בכך שנותר לו לשאת ב-3 חודשי פסילה, סיכויי הערעור מועטים וקלושים. ומכל מקום, האחר בהגשת הערעור היה מהותי. המחלה שפקדה את הסניגור, נטען, ואיננו מצדיק שיוארך המועד להגשתו.

שקלתי הבקשה ולהלן הכרעתי:

בבחינת הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור אמור בית המשפט לאזן בין מספר שיקולים: זכותו הבסיסית של נאשם למצות את ההליכים המשפטיים העומדים לרשותו, ובכלל זה, העברת העונש שנגזר עליו תחת שבט הביקורת של ערכאת הערעור, מצד אחד; ומהצד האחר, תקינות ההליך המשפטי, הכוללת שמירה מדוקדקת על המועדים שקבע המחוקק, ובמקרה זה - 45 הימים המיועדים להגשת ערעור. בית המשפט אמור לבחון, בין השאר, את סיכויי הערעור, והאם האחר בהגשת הערעור הוא סביר ומוצדק.

לא בכדי קצב המחוקק תקופה בת 45 ימים להגשת ערעור. מדובר בתקופת זמן סבירה ביותר. ניתן לחרוג ממנה רק כאשר נעדרת בקשה מתאימה בתוך התקופה הקבועה בחוק.

בעניינו של המבקש, בתאריך 12.12.14 מלאה מכסת הימים שנקבעה בחוק להגשת הערעור. תעודות המחלה שהציג הסנגור מורות כי נפל למשכב ב-14.12.14. משמע, לא מחלתו היא שמנעה את הגשת הערעור. לא הייתה כל מניעה שיגישו המבקש או סנגורו את הערעור עד המועד 12.12.14. משכך, אין בפניי כל נימוק של ממש המראה הצדקה להגשת הערעור באחר, וגם לא ניתן נימוק מסבר את האוזן, מדוע לא קדמה להגשת הערעור בקשה להארכת מועד.

בנוסף, בחנתי את סיכויי הערעור, ולדעתי, בהתחשב במכלול הנסיבות שנפרשו לפניי, לרבות, הנסיבות האישיות, משך תקופת הפסילה שנגזרה, חומרת העבירה וקיומו של עבר דומה, ולא מצאתי כי סיכויי הערעור גבוהים.

הבקשה להארכת מועד נדחית.

המזכירות תמציא החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה